

2662/2013

10.10.2005 υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 195343/11561/2006, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, αγωγή της κατά της εικαλούσας – αντεφεσιβλήτου – εναγομένης.

Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την υπ' αριθμόν 124/2008 οριστική απόφασή του δέχθηκε εν μέρει την αγωγή.

Την απόφαση αυτή προσέβαλαν: α) η εικαλούσα – αντεφεσίβλητη – εναγομένη: αα) με την από 27.2.2008 έφεσή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου υπ' αύξοντα αριθμό 2128/28.2.2008 και στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου υπ' αύξοντα αριθμό 1590/11.6.2012, προσδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 11.10.2012 και, μετ' αναβολή, για τη σημερινή δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο, και αβ) με τους από 20.12.2012 πρόσθετους λόγους, που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου υπ' αύξοντα αριθμό 856/24.12.2012, προσδιορίστηκαν για τη σημερινή δικάσιμο και γράφτηκαν στο πινάκιο, και β) η εφεσίβλητη – αντεικαλούσα – ενάγουσα, με την από 7.9.2012 αντέφεσή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου υπ' αύξοντα αριθμό 594/10.9.2012, προσδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 11.10.2012 και, μετ' αναβολή, για τη σημερινή δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Οι υποθέσεις εκφωνήθηκαν από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκαν.

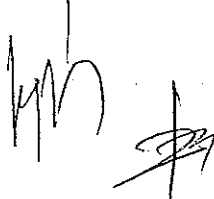
Οι πληρεξούσιες δικηγόροι των διαδίκων αναφέρθηκαν στις νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση από 27.2.2008 έφεση, στρεφόμενη κατά της υπ' αριθμόν 124/2008, οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων, κατά την τακτική διαδικασία, επί της από 10.10.2005 αγωγής της εφεσιβλήτου – αντεικαλούσας – ενάγουσας κατά της – εικαλούσας – αντεφεσιβλήτου – εναγομένης και την έκανε εν μέρει δεκτή, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, αφού ούτε οι διάδικοι επικαλούνται ούτε εκ των

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

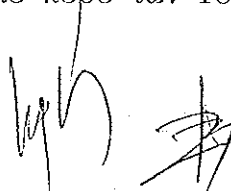
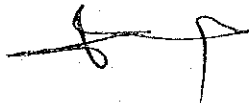
εγγράφων που προσκομίζουν προκύπτει ότι της ασκήσεως της προηγήθηκε επίδοση της εκκαλουμένης με την επιμέλεια κάποιας από αυτές, ούτε από τη δημοσίευση της εκκαλουμένης, που έγινε την 10.1.2008, έως την άσκηση της έφεσης, που έγινε την 28.2.2008, είχε παρέλθει τριετία. Πρέπει, επομένως, να γίνει τύποις δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν. Νομοτύπως και εμπροθέσμως, επίσης, έχουν ασκηθεί κατά της ίδιας απόφασης και οι από 20.12.2012 πρόσθετοι λόγοι της εκκαλούσας, με κατάθεση του δικογράφου τους στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου την 24.12.2012 και επίδοσή τους στην εφεσίβλητο την ίδια ημέρα (σχετ. η υπ' αριθμόν 3490/24.12.2012 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή Αθηνών Νικήτα Τσιώλη), όπως ορίζει η διάταξη του άρθρου 520 παρ.2 του ΚΠολΔ. Αντιθέτως, απαραδέκτως, κατά τη διάταξη του άρθρου 523 παρ.1, - 3 του ΚΠολΔ, έχει ασκηθεί κατά της ίδιας απόφασης η από 7.9.2012 αντέφεση της εφεσιβλήτου, διότι ασκήθηκε μετά την πάροδο της τριετούς προθεσμίας από τη δημοσίευση της εκκαλουμένης, που ορίζει, για την άσκηση της έφεσης, η διάταξη του άρθρου 518 παρ. 2 του ΚΠολΔ και δι' αυτής πλήττεται το κεφάλαιο της εκκαλουμένης που απέρριψε, ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, την κύρια, εκ της αδικοπραξίας, βάση της αγωγής, το οποίο όμως ούτε με την έφεση έχει προσβληθεί ούτε συνέχεια αναγκαστικά με το δια της εφέσεως προσβληθέν, δηλαδή εκείνο με το οποίο η εκκαλουμένη δέχθηκε την επικουρική, εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, βάση της αγωγής (βλ. ΑΠ 1023/1982 ΝοΒ 1983. 1157, ΑΠ 796/1972 ΝοΒ 1973. 177, ΕφΛαρ 318/2011, ΕφΠατ 450/2009, ΕφΑθ 1961/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Συνεπώς, η μεν υπό κρίση από 7.9.2012 αντέφεση της εφεσιβλήτου – ενάγουσας πρέπει τύποις να απορριφθεί και να καταδικαστεί η αντεκκαλούσα στη δικαστική δαπάνη της αντεφεσιβλήτου για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας κατά τα άρθρα 176 και 183 του ΚΠολΔ και τα ειδικότερον οριζόμενα στο διατακτικό, οι δε υπό κρίση από 20.12.2012 πρόσθετοι λόγοι εφέσεως, αντιθέτως, πρέπει να γίνουν τύποις δεκτοί και να ερευνηθούν περαιτέρω κατ' ουσίαν, συνεκδικαζόμενοι υποχρεωτικώς με την υπό κρίση έφεση.

Η ενάγουσα, ανώνυμη εταιρεία υπό την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ – ΑΕΠΠ Α.Ε.»,

ισχυρίστηκε με την υπό κρίση αγωγή της ότι είναι νομίμως συνεστημένος και λειτουργών οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, μεταξύ άλλων, των συνθετών και των στιχουργών μουσικών έργων. Ότι ο συνθέτης της έχει αναθέσει, από 1.4.1957, με έγγραφες συμβάσεις οι οποίες συνεχώς έκτοτε ανανεώνονται, αντί αμοιβής, την αποκλειστική διαχείριση και την προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας του επί των μουσικών έργων του. Ότι αυτός έχει, μεταξύ άλλων, συνθέσει τη μουσική των αναφερόμενων στην αγωγή οκτώ κινηματογραφικών ταινιών, τις οποίες η εναγομένη, εταιρεία παραγωγής οπτικοακουστικών έργων, παρήγαγε κατά το διάστημα 1950 – 1970 και έκτοτε εκμεταλλεύεται βάσει συμβάσεων που έχει συνάψει με τους δημιουργούς αυτών – σκηνοθέτες. Ότι, στο πλαίσιο της εξουσίας διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας που ο συνθέτης Γεώργιος Κατσαρός της έχει δώσει για τα μουσικά έργα του, έχει συνάψει με όλους τους ιδιωτικούς και κρατικούς τηλεοπτικούς σταθμούς που λειτουργούν στην ημεδαπή συμβάσεις με τις οποίες τους παρέχει, αντί αμοιβής, την άδεια να τα μεταδίδουν μέσω της τηλεόρασης στο κοινό, εισπράττει από αυτούς την εκάστοτε συμφωνημένη για την εκμετάλλευση αυτή αμοιβή, που προέρχεται από τα έσοδά τους (διαφημίσεις, τηλεπωλήσεις, συνδρομές, audiotext), και την αποδίδει στον συνθέτη – εντολέα της. Ότι η εναγομένη, κατά το διάστημα 1995 – 1999, εξεμίσθωσε στους αναφερόμενους στην αγωγή τηλεοπτικούς σταθμούς (MEGA, ANTENNA, STAR, SKAI, EPT – 1 και EPT – 2), με σκοπό να μεταδοθούν μέσω της τηλεόρασης στο κοινό για ορισμένο χρονικό διάστημα, τις πιο πάνω οκτώ κινηματογραφικές ταινίες της παραγωγής της, στις οποίες ενσωματώνονται τα μουσικά έργα του συνθέτη – εντολέα της

χωρίς προηγουμένως, από υπαιτιότητά της, να ζητήσει και να λάβει τη σχετική με τη χρήση αυτή των έργων του άδειά της, και τις οποίες πράγματι οι σταθμοί αυτοί μετέδωσαν τηλεοπτικά στο κοινό, εκάστη κατά τις αναφερόμενες στην αγωγή ειδικότερες χρονολογίες του πιο πάνω διαστήματος, και εισέπραξε από αυτούς, λόγω συμφωνημένων μισθωμάτων, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην αγωγή τιμολόγια που αυτοί εξέδωσαν, το συνολικό ποσό των 189.250.000 δραχμών, ήδη

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

555.392,51 ευρώ, όπως ειδικότερα για κάθε ταινία και σταθμό εκτίθεται στην αγωγή. Ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, η εναγομένη προσέβαλε παράνομα και υπαίτια το περιουσιακό δικαίωμα του συνθέτη – εντολέα της που απορρέει από το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας του επί των πιο πάνω, ενσωματωμένων στις κινηματογραφικές ταινίες που εξεμίσθωσε, μουσικών έργων του, και έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει, δια της καταβολής εις το διπλάσιο ποσοστού 5% επί των μισθωμάτων που εισέπραξε, ήτοι $555.392,51 \text{ ευρώ} \times 5\% = 27.769,62 \text{ ευρώ}$ πλέον ΦΠΑ 19% ($5.276,22 \text{ ευρώ}$) = $33.045,84 \times 2 = 66.091,68 \text{ ευρώ}$, και να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη που του προκάλεσε δια της καταβολής χρηματικού ποσού 12.956 ευρώ, απομένοντος υπολοίπου χρηματικής ικανοποίησης 44 ευρώ, ως προς το οποίο γίνεται επιφύλαξη ασκήσεως της με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής στο ποινικό δικαστήριο. Άλλως, η εναγομένη, με την χωρίς άδεια εκμίσθωση των ενσωματωμένων στις πιο πάνω κινηματογραφικές ταινίες μουσικών έργων του συνθέτη – εντολέα της και την είσπραξη, ως μισθωμάτων, του συνολικού ποσού των 555.392,51 ευρώ, έγινε πλουσιότερη χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία του κατὰ το πιο πάνω ποσό των 33.045,84 ευρώ, το οποίο, αν είχε λάβει την άδεια του, θα του κατέβαλε ως αμοιβή. Ζήτησε δε η ενάγουσα, ως ασκούσα το περιουσιακό δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας του συνθέτη – εντολέα της επί των πιο πάνω μουσικών έργων του, κατὰ μεν την κύρια, από την αδικοπράξια, βάση της αγωγής, να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει, για αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση, το συνολικό ποσό των ($66.091,68 + 12.956 =$) 79.047,68 ευρώ, κατὰ δε την επικουρική βάση της αγωγής, την οποίαν άσκησε για την περίπτωση που η κύρια βάση της ήθελε απορριφθεί, να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει, με τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, το ποσό των 33.045,84 ευρώ, με το νόμιμο τόκο επί αμφοτέρων των περιπτώσεων από της επιδόσεως της αγωγής.

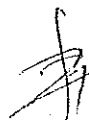
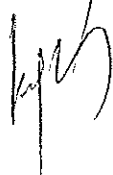
Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την υπ' αριθμόν 124/2008 οριστική απόφασή του, δικάζοντας με την τακτική διαδικασία, έκρινε, κατ' αρχήν, νόμιμη την αγωγή, ως προς αμφοτέρες τις βάσεις της, ακολούθως δε την μεν κύρια, εκ της αδικοπράξιας,

βάση της την απέριψε κατ' ουσίαν, κρίνοντας ότι δεν απεδείχθη η αναγκαιότητα, για να θεμελιωθεί ευθύνη της από αδικιοπραξία, υπαιτιότητα της εναγομένης, την δε επικουρική, εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, βάση της την έκανε δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και υποχρέωσε την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το πιο πάνω ποσό των 33.045,84 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από της επιδόσεως της αγωγής έως την ολοσχερή του εξόφληση.

Κατά της πιο πάνω αποφάσεως παραπονείται ήδη η εναγομένη με την υπό κρίση έφεση και τους πρόσθετους λόγους για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ζητάει να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη και να απορριφθεί καθ' ολοκληρίαν η εναντίον της αγωγή. Οι λόγοι αυτοί πρέπει να ερευνηθούν περαιτέρω κατ' ουσίαν.

I. Το άρθρο 10 της ΣυνθΕΚ υποχρεώνει όλες τις κρατικές λειτουργίες, άρα και τη δικαστική, στη λήψη γενικών ή ειδικών μέτρων, κατάλληλων να εξασφαλίσουν την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Συνθήκη, συμπεριλαμβανομένης και της μεταφοράς των Οδηγιών στο εσωτερικό δίκαιο και της σύμφωνης με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνείας του εθνικού δικαίου. Η υποχρέωση σύμφωνης με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνείας του εθνικού δικαίου, η οποία απορρέει από την αρχή της υπεροχής του, υφίσταται και πριν από την πάροδο της προθεσμίας προσαρμογής της νομοθεσίας των κρατών - μελών στις απαιτήσεις της σχετικής Οδηγίας. Περαιτέρω, τόσο ο εθνικός νομοθέτης όσο και ο εθνικός δικαστής δεν έχουν την εξουσία να μεταβάλλουν ούτε να παρερμηνεύουν τις διατάξεις της Οδηγίας, διότι τότε παραβιάζουν το κοινοτικό δίκαιο, το οποίο υπερισχύει κάθε άλλης αντίθετης διατάξεως του εσωτερικού δικαίου, κατά το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, βάσει του οποίου η Ελλάδα προσχώρησε στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες από 1.1.1981, δυνάμει της από 28.5.1979 Σύμβασης Προσχώρησης της Ελλάδος στην ΕΟΚ, η οποία κυρώθηκε με το Ν. 945/1979 (ολ. ΑΠ 23/1998, ΑΠ 1330/2000). Εξάλλου, κατά την πάγια νομολογία του ΔΕΚ, τα κράτη - μέλη οφείλουν, προκειμένου να διασφαλίζουν την πλήρη εφαρμογή των Οδηγιών, όχι μόνο νομικώς αλλά και στην πράξη, να προβλέπουν την ύπαρξη σαφούς νομικού πλαισίου

ΕΠΙΣΗΜΟΤΗΤΑ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

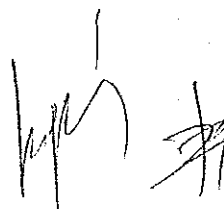

στον συγκεκριμένο τομέα, και τούτο μέσω θεσπίσεως νομικών διατάξεων ικανών να δημιουργήσουν μία ακριβή, σαφή και διαφανή κατάσταση ώστε να καθίσταται δυνατό στους ιδιώτες να γνωρίζουν τα δικαιώματά τους και να τα προβάλλουν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων (βλ. ιδίως, την απόφαση της 30.5.1991, Υποθ. C-361/88, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1991, σελ. I-2567, σκέψη 24, ΔΕΚ Υποθ. 220/1994, απόφ. της 15.6.1995, Συλλογή της νομολογίας/1995 (1589), βλ. ΝΟΜΟΣ 250041). Περαιτέρω, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του ΔΕΚ, μετά την απόφαση της 10ης Απριλίου 1984 στην υπόθεση 14/83, Von Colson και Kamann (Συλλογή 1984, σελ. 1891, σκέψη 26), η υποχρέωση των κρατών μελών, η οποία απορρέει από Οδηγία, να επιτύχουν το αποτέλεσμα που επιδιώκει η Οδηγία αυτή, καθώς και το καθήκον που έχουν, δυνάμει του άρθρου 5 της Συνθήκης, να λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής, επιβάλλονται σε όλες τις αρχές των κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένων των δικαστηρίων στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους. Όπως προκύπτει από τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 1990 στην υπόθεση C-106/89, Marleasing (Συλλογή 1990, σελ. 1-4135, σκέψη 8), και της 16ης Δεκεμβρίου 1993 στην υπόθεση C-334/92, Wagner Miret (Συλλογή 1993, σελ. 1-6911, σκέψη 20), εφαρμόζοντας το εθνικό δίκαιο, είτε πρόκειται για προγενέστερες είτε για μεταγενέστερες της Οδηγίας διατάξεις, ένα εθνικό δικαστήριο, που καλείται να το ερμηνεύσει, οφείλει να πράξει τούτο κατά το μέτρο του δυνατού υπό το φως του κειμένου και του σκοπού της Οδηγίας, ώστε να επιτευχθεί το αποτέλεσμα που αυτή επιδιώκει, συμμορφούμενο έτσι προς το άρθρο 189 [ήδη 249], τρίτο εδάφιο της Συνθήκης (βλ. Απόφαση ΔΕΚ Υποθ. C-91/92, απόφ. της 14.7.1994, σκέψη 26). Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, στα εθνικά δικαστήρια, τα οποία πρέπει να εφαρμόζουν στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, απόκειται η εξασφάλιση της πλήρους αποτελεσματικότητας των διατάξεων αυτών και της προστασίας των δικαιωμάτων που αυτές απονέμουν στους ιδιώτες. Επομένως, απόκειται στο εθνικό δικαστήριο να μην εφαρμόζει οποιοδήποτε μέτρο εθνικού δικαίου που εμποδίζει την πλήρη αποτελεσματικότητα των κοινοτικών κανόνων. Η

υποχρέωση αυτή επιβάλλεται από τις αρχές του αμέσου αποτελέσματος και της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου [βλ. ΔΕΚ Υποθ. C-201/2002, απόφ. της 7.1.2004, ΝΟΜΟΣ (340799), ΑΠ 534/2011 ΧΡΙΑΔ 2012. 205, ΑΠ 631/2011 ΝοΒ 2012. 598, ΑΠ 926/2011, ΑΠ 1845/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

II. Κατά το έτος 1992 εκδόθηκε η Οδηγία 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 19ης Νοεμβρίου 1992 σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας. Στο άρθρο 1 παρ. 1 και 2 της Οδηγίας ορίζεται: «Σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος κεφαλαίου, τα κράτη μέλη παρέχουν, με την επιφύλαξη του άρθρου 5, δικαίωμα συναίνεσης ή απαγόρευσης για την εκμίσθωση και τον δανεισμό πρωτοτύπων και αντιγράφων έργων που προστατεύονται από την πνευματική ιδιοκτησία και άλλων αντικειμένων που μνημονεύονται στο άρθρο 2 παρ.1. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, η «εκμίσθωση» έχει την έννοια της διάθεσης προς χρήση, για περιορισμένο χρονικό διάστημα και για άμεσο ή έμμεσο οικονομικό ή εμπορικό όφελος». Περαιτέρω, στις προοιμιακές σκέψεις 4, 5 και 13 της Οδηγίας ορίζεται: «Η εκμίσθωση και ο δανεισμός των έργων που προστατεύονται από την πνευματική ιδιοκτησία και του υλικού που προστατεύεται από τα συγγενικά δικαιώματα διαδραματίζει όλο και σημαντικότερο ρόλο, ιδίως για τους δημιουργούς, τους καλλιτέχνες και τους παραγωγούς φωνογραφημάτων και ταινιών και η πειρατεία καθίσταται αυξανόμενη απειλή. Η προσήκουσα προστασία των έργων που καλύπτονται από την πνευματική ιδιοκτησία και του προστατευόμενου αντικειμένου των συγγενικών δικαιωμάτων μέσω των δικαιωμάτων εκμίσθωσης και δανεισμού, καθώς και η προστασία του αντικειμένου των συγγενικών δικαιωμάτων μέσω του δικαιώματος υλικής ενσωμάτωσης, του δικαιώματος διανομής, του δικαιώματος ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και παρουσίασης στο κοινό είναι δυνατό να θεωρηθούν ως θεμελιώδους σημασίας για την οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη της Κοινότητας. Είναι σκόπιμο, για λόγους σαφηνείας, να εξαιρεθούν από την εκμίσθωση και το δανεισμό κατά την έννοια της παρούσας οδηγίας ορισμένες μορφές διάθεσης, όπως για παράδειγμα η διάθεση φωνογραφημάτων ή ταινιών (κινηματογραφικών ή

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

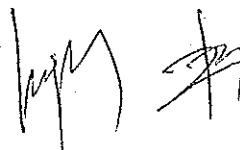
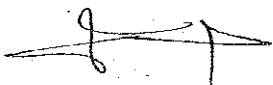

οπτικοακουστικών έργων ή κινούμενων εικόνων, είτε συνοδεύονται από ήχο είτε όχι) με σκοπό τη δημόσια προβολή ή ραδιοτηλεοπτική μετάδοση, η διάθεση για έκθεση ή η διάθεση για επιτόπου συμβουλευτική χρήση». Από το συνδυασμό των πιο πάνω διατάξεων με τις προοιμιακές σκέψεις προκύπτει ότι ως «εκμίσθωση», την οποίαν η Οδηγία ανάγει σε αυτοτελή μορφή εκμετάλλευσης του πνευματικού έργου, νοείται η έναντι ανταλλάγματος διάθεση, προς χρήση, αντιτύπων ή αντιγράφων του έργου, από τον τελικό χρήστη αυτών. Προϋποθέτει, δηλαδή, αφενός μεν, την ύπαρξη υλικών φορέων στους οποίους ενσωματώνεται το έργο, αφετέρου δε τη διάθεσή τους προς χρήση από τον τελικό χρήστη. Αντιθέτως, δεν συνιστά «εκμίσθωση», κατά την έννοια της Οδηγίας, η παράδοση της χρήσης του υλικού φορέα, όταν γίνεται προς εκπλήρωση συμβάσεως παροχής αδειάς εκμεταλλεύσεως του έργου κατ' άλλον τρόπον, όπως είναι η δημόσια προβολή του από την τηλεόραση. Η διάκριση μεταξύ εκμίσθωσης και ραδιοτηλεοπτικής αναμετάδοσης του έργου, ως αυτοτελών μορφών εκμετάλλευσής του, αποτυπώνεται και στα εδαφ. ε και ζ της παρ. 1 του άρθρου 3 του ν. 2121/1993, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 81 του ν. 3057/2002, στο εδαφ. ε δε γίνεται παραπομπή στην οδηγία 92/100 του Συμβουλίου της 19.11.1992 για τον προσδιορισμό της έννοιας της εκμίσθωσης και της οριοθέτησής της από εκείνη της ραδιοτηλεοπτικής προβολής.

III. Το οπτικοακουστικό έργο αποτελεί μία σημαντική κατηγορία έργων που προβλέπεται ρητά από το άρθρο 2 παρ.1 του ν. 2121/1993, τέτοιο δε είναι και το κινηματογραφικό έργο. Ανήκει στην προβλεπόμενη από το άρθρο 7 παρ.2 του ν. 2121/1993 κατηγορία των συλλογικών έργων, αυτών δηλαδή που έχουν δημιουργηθεί με τις αυτοτελείς συμβολές περισσότερων δημιουργών (σεναριογράφου, συγγραφέα διαλόγων, συνθέτη μουσικής, διευθυντή φωτογραφίας, σκηνογράφου, κλπ) κάτω από την πνευματική διεύθυνση και τον συντονισμό ενός φυσικού προσώπου, του σκηνοθέτη, ο οποίος, κατά το άρθρο 9 του ίδιου νόμου, τεκμαίρεται ως δημιουργός αυτού. Το άρθρο 34 του ν. 2121/1993 ρυθμίζει, σε τέσσερις παραγράφους, την εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου. Οι παράγραφοι 1 και 2 αφορούν τη σχέση του παραγωγού του οπτικοακουστικού έργου με τους πνευματικούς

δημιουργούς είτε του οπτικοακουστικού έργου, ως ενιαίου έργου, είτε των επιμέρους δημιουργικών συμβολών που ενσωματώνονται σε αυτό. Οι παράγραφοι 3 και 4 διευκρινίζουν το εύρος των δικαιωμάτων που έχουν οι δημιουργοί. Η παράγραφος 1 του άρθρου 34 του ν. 2121/1993 ρυθμίζει τη σχέση του παραγωγού με τον πνευματικό δημιουργό του οπτικοακουστικού έργου, που, κατά το τεκμήριο του άρθρου 9 του ίδιου νόμου, είναι ο σκηνοθέτης. Η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου ρυθμίζει τη σχέση του παραγωγού προς τους δημιουργούς των επιμέρους συμβολών που έχουν ενσωματωθεί στο οπτικοακουστικό έργο (σενάριο, μουσική, χορογραφία, διάλογοι, φωτογραφία κ.λ.π.) είτε αυτές είναι δεκτικές ανεξάρτητης εκμετάλλευσης είτε όχι. Και στις δύο περιπτώσεις ο νόμος ορίζει ότι στις συμβάσεις μεταξύ παραγωγού και σκηνοθέτη και μεταξύ παραγωγού και δημιουργών των επιμέρους συμβολών πρέπει να ορίζονται συγκεκριμένα οι εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος του σκηνοθέτη και των άλλων δημιουργών οι οποίες μεταβιβάζονται στον παραγωγό (άρθρο 34 παρ. 1 α και 2 α του ν. 2121/1993). Σε αντίθετη περίπτωση, το άρθρο 34 παρ 1 β και 2 β του ν. 2121/1993 προβλέπει, κατ' αρχήν, ένα τεκμήριο μεταβίβασης στον παραγωγό εκείνων των εξουσιών από το περιουσιακό δικαίωμα «οι οποίες είναι αναγκαίες για την εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου». Κατ' αυτόν τον τρόπο ο νόμος, αφενός μεν, προστατεύει τον δημιουργό και εφαρμόζει την αρχή του σκοπού της μεταβίβασης, η οποία αποτυπώνεται στο άρθρο 15 παρ.4 του ν. 2121/1993, ώστε να μην εκχωρεί στον παραγωγό δικαιώματα που δεν είναι απαραίτητα για την αποτελεσματική εκμετάλλευση του έργου, αφετέρου δε εξασφαλίζει στον παραγωγό τη δυνατότητα ομαλής εκμετάλλευσης του έργου. Το τεκμήριο αυτό μεταβίβασης, όμως, δεν καλύπτει όλους τους δημιουργούς των επιμέρους δημιουργικών συμβολών του οπτικοακουστικού έργου, διότι με το άρθρο 34 παρ.2 εδαφ. β του ν. 2121/1993 εξαιρούνται της ισχύος του τεκμηρίου οι μουσικοσυνθέτες και οι στιχουργοί. Γι' αυτούς, δηλαδή, ο νόμος επιφυλάσσει ιδιαίτερη μεταχείριση, αξιώνοντας πάντοτε ξεχωριστή – ρητή – σύμβαση μεταβίβασης του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί της μουσικής σύνθεσης και των στίχων μεταξύ παραγωγού και μουσικού ή στιχουργού. Κατά συνέπεια, τα λεγόμενα «μοφσικά δικαιώματα» αποτελούν

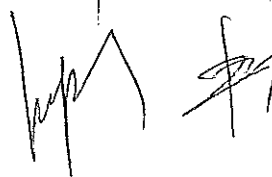
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αντικείμενο διαπραγμάτευσης των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης, στις οποίες οι συνθέτες ή οι στιχουργοί τα έχουν μεταβιβάσει, ή ατομικής διαχείρισης, όταν οι ίδιοι οι συνθέτες ή οι στιχουργοί κατέχουν αυτά. Επομένως, για κάθε εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου υπό το σύστημα του ελληνικού νόμου απαιτείται διπλή συναίνεση: αφενός μεν, του παραγωγού, εφ' όσον αυτός έχει αποκτήσει το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του οπτικοακουστικού έργου από τον σκηνοθέτη - δημιουργό, αφετέρου δε, του μουσικοσυνθέτη και του στιχουργού ως προς τις δημιουργικές συμβολές τους ή των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης στους οποίους αυτοί έχουν μεταβιβάσει εκ των προτέρων καταπιστευτικώς το περιουσιακό τους δικαίωμα πάνω σε αυτές, διαφορετικά, η εκμετάλλευση του έργου είναι παράνομη και ενεργοποιεί τις κατά το άρθρο 65 παρ. 1 του ν. 2121/1993 αρνητικές εξουσίες του δικαιούχου παραγωγού ή του δημιουργού (συνθέτη - στιχουργού) απαγόρευσης, άρσης της προσβολής και παράλειψής της στο μέλλον. Από όλα τα παραπάνω συνάγονται τα εξής: Για να αναμεταδοθεί νόμιμα από την τηλεόραση μία κινηματογραφική ταινία που είχε παραχθεί σε χρόνο κατά τον οποίον η από τηλεοράσεως προβολή της ήταν άγνωστη πρέπει να συναινέσουν και ο παραγωγός της ταινίας, στον οποίον ο σκηνοθέτης - δημιουργός έχει μεταβιβάσει το περιουσιακό του δικαίωμα πάνω σε αυτήν, και ο συνθέτης της μουσικής που έχει ενσωματωθεί στην ταινία, αφού με τη σύμβαση οπτικοακουστικής παραγωγής ο συνθέτης δεν μεταβίβασε στον παραγωγό και την εξουσία τηλεοπτικής αναμετάδοσης της μουσικής του σύνθεσης, επειδή τότε ο τρόπος αυτός εκμετάλλευσης της ταινίας ήταν άγνωστος. Η διπλή αυτή συναίνεση είναι δυνατό να παρασχεθεί με ξεχωριστές συμβάσεις τηλεοπτικής αναμετάδοσης της ταινίας που συνάπτονται αφενός μεν μεταξύ του ραδιοτηλεοπτικού σταθμού, ο οποίος προβαίνει στην δημόσια από τηλεοράσεως προβολή της, και αφετέρου του παραγωγού και του μουσικοσυνθέτη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης στον οποίον ο τελευταίος έχει τυχόν μεταβιβάσει καταπιστευτικώς το περιουσιακό δικαίωμα πάνω στις συνθέσεις του, καθένας από τους οποίους παρέχει, με τη σύμβαση, στον σταθμό την άδεια τηλεοπτικής αναμετάδοσης της ταινίας όσον αφορά τα δικά του δικαιώματα πάνω σε αυτήν, δηλαδή ο παραγωγός

για το περιουσιακό δικαίωμα που του μεταβίβασε ο σκηνοθέτης – δημιουργός της ταινίας και ο μουσικοσυνθέτης για την ενσωματωμένη σε αυτήν μουσική του, και συνομολογεί ξεχωριστή για το καθένα αμοιβή. Στην περίπτωση αυτή ένας, ενιαίος και αυτοτελής τρόπος εκμετάλλευσης της ταινίας υπάρχει, τόσο από την πλευρά του παραγωγού της όσο και από την πλευρά του συνθέτη της μουσικής που έχει ενσωματωθεί σε αυτήν, η τηλεοπτική αναμετάδοσή της, και μια έκαστος αμοιβή δικαιούται να εισπράξει από τον σταθμό στον οποίο έδωσε τη σχετική άδεια. Δεν απαιτείται, επομένως, για να είναι νόμιμη η τηλεοπτική αναμετάδοση της ταινίας, εκτός από την άδεια που ο συνθέτης της ενσωματωμένης σε αυτήν μουσικής έδωσε – είτε ο ίδιος ατομικά είτε ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης στον οποίο τυχόν έχει μεταβιβάσει καταπιστευτικά το περιουσιακό δικαίωμα πάνω στις συνθέσεις του – στον τηλεοπτικό σταθμό για τη δημόσια από τηλεοράσεως προβολή της, να δώσει ξεχωριστή άδεια και στον παραγωγό της ταινίας για να μπορεί αυτός να συνάψει περαιτέρω νομίμως με τον ίδιο σταθμό σύμβαση τηλεοπτικής αναμετάδοσής της, ούτε δικαιούται να λάβει από τον παραγωγό, για την παροχή της άδειας αυτής, ξεχωριστή αμοιβή, επιπλέον εκείνης που έχει συμφωνήσει με τον σταθμό, ακριβώς επειδή στην περίπτωση αυτή δεν υφίσταται, από την πλευρά του παραγωγού, άλλος, διάφορος από την τηλεοπτική μετάδοση της ταινίας, τρόπος εκμετάλλευσης αυτής, που να δικαιολογεί την παροχή ιδιαίτερης άδειας και την καταβολή ιδιαίτερης αμοιβής. Αμφότεροι, δηλαδή, παραγωγός της ταινίας και συνθέτης της ενσωματωμένης σε αυτήν μουσικής, κατά έναν ενιαίο τρόπο εκμεταλλεύονται τα πνευματικά δικαιώματά τους πάνω στην ταινία: με την τηλεοπτική αναμετάδοσή της στο κοινό, και γι' αυτήν ακριβώς καθένας τους παρέχει την άδειά του στον τηλεοπτικό σταθμό και εισπράττει από αυτόν τη συμφωνημένη αμοιβή. Ούτε είναι, εξ άλλου, δυνατό, στην περίπτωση αυτή, να θεωρηθεί ότι, παράλληλα με την τηλεοπτική αναμετάδοση της ταινίας, συντρέχει, ως αυτοτελής τρόπος εκμετάλλευσής της, και εκμίσθωση των υλικών φορέων στους οποίους αυτή είναι εγγεγραμμένη (master 1 ίντσας ή beta sp) και τους οποίους ο παραγωγός παραδίδει στον σταθμό για να γίνει δυνατή η από τηλεοράσεως προβολή της στο κοινό, διότι η παράδοση αυτή δεν συνιστά εκμίσθωση κατά την

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

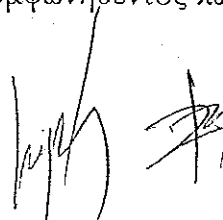

έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 εδαφ ε του ν. 2121/1993 και της δεσμευτικής για το παρόν Δικαστήριο οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 19.11.1992, δηλαδή διάθεση του υλικού φορέα προς χρήση από τον τελικό χρήστη έναντι ανταλλάγματος, αλλά την αναγκαία, για την εκπλήρωση της συμβάσεως παροχής άδειας τηλεοπτικής αναμετάδοσης της ταινίας, υλική πράξη, η οποία δεν έχει οικονομική αυθυπαρξία και γι' αυτό δεν συνιστά αυτοτελή μορφή οικονομικής εκμετάλλευσης της ταινίας. Με άλλα λόγια ο παραγωγός της ταινίας δεν εκμισθώνει στον τηλεοπτικό σταθμό τους υλικούς φορείς στους οποίους αυτή είναι εγγεγραμμένη αλλά τους παραδίδει σε εκπλήρωση της συμβάσεως τηλεοπτικής αναμετάδοσης της που έχει συνάψει με αυτόν, η οποία δεν συνιστά εκμίσθωση υπό την προαναφερόμενη έννοια, αλλά σύμβαση παροχής άδειας εκμεταλλεύσεως του έργου. Είναι, επομένως, μη νόμιμη η αγωγή του συνθέτη μουσικής που έχει ενσωματωθεί σε κινηματογραφική ταινία - ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης στον οποίον αυτός έχει τυχόν μεταβιβάσει καταπιστευτικώς το περιουσιακό δικαίωμα πάνω στις συνθέσεις του - με την οποίαν, επικαλούμενος αδικαιολόγητο, εκ μέρους του εναγομένου, παραγωγού της ταινίας, πλουτισμό από την περιουσία του, δι' εκμισθώσεως των υλικών φορέων στους οποίους αυτή έχει εγγραφεί προς τηλεοπτικό σταθμό με σκοπό τη δημόσια από τηλεοράσεως προβολή της στο κοινό, χωρίς την άδειά του, ζητάει να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του αποδώσει τον πλουτισμό, αν ο ίδιος ή, κατά περίπτωση, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που ασκεί τα δικαιώματά του, έχουν παράσχει στον τηλεοπτικό σταθμό, με σύμβαση παροχής άδειας εκμεταλλεύσεως, αντί συμφωνημένης αμοιβής, την άδεια τηλεοπτικής αναμετάδοσης της ενσωματωμένης στην ταινία μουσικής του και έχουν εισπράξει ή δικαιούνται να εισπράξουν από αυτόν την συμφωνημένη αμοιβή, ακριβώς επειδή στην περίπτωση αυτή ουδόλως ο παραγωγός έχει επέμβει, και μάλιστα χωρίς νόμιμη αιτία, στο περιουσιακό δικαίωμα του μουσικοσυνθέτη, ούτε έχει αδικαιολογήτως πλουτίσει από αυτό (βλ. τις επικαλούμενες και προσκομιζόμενες από την εναγομένη από 28.1.2013 και 18.12.2012 ad hoc γνωμοδοτήσεις των καθηγητών και αντιστοίχως, και τη γνωμοδότηση του καθηγητή υπό τον τίτλο «Παραχώρηση

κινηματογραφικής ταινίας από παραγωγό σε τηλεοπτικό σταθμό προς το σκοπό τηλεοπτικής προβολής – Συσχετισμός με το δικαίωμα εκμίσθωσης του υλικού φορέα» δημοσιευμένη στη ΔΙΜΕΕ 2006. 13 επ., αντίθ. ΑΠ 23/2009 ΕΕμπΔ 2009. 891, ΕφΑθ 8532/2006 ΔΕΕ 2007. 924, σύμφωνα με τις οποίες, στην υπό κρίση περίπτωση συντρέχει, από πλευράς παραγωγού, διάφορος της τηλεοπτικής αναμετάδοσης, τρόπος εκμεταλλεύσεως της ταινίας, ο οποίος, ανεξαρτήτως του νομικού χαρακτηρισμού του, ως εκμίσθωσης ή άλλως πως, επιβάλλει στον παραγωγό την υποχρέωση να λάβει την άδεια του μουσικοσυνθέτη και παρέχει στον τελευταίο δικαίωμα συμμετοχής στο επιτευχθέν από τον παραγωγό οικονομικό αντάλλαγμα).

Στην προκειμένη περίπτωση η υπό κρίση αγωγή, ως προς την επικουρική, εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, βάση της, ως προς την οποίαν και μόνο, στο πλαίσιο του μεταβιαστικού αποτελέσματος της εφέσεως και των πρόσθετων λόγων της, ερευνάται, είναι μη νόμιμη: Ειδικότερα, υπό τα εκτιθέμενα σε αυτήν περιστατικά και σύμφωνα με τις προηγούμενες σκέψεις συνάγονται τα εξής: 1) Οι επίδικες – οκτώ τον αριθμό – κινηματογραφικές ταινίες παρήχθησαν από την εναγομένη στο διάστημα από το έτος 1950 έως και το έτος 1970, με τη δημιουργική συμβολή και του συνθέτη ο οποίος συνέθεσε τη μουσική που ενσωματώθηκε και ακούγεται σε αυτές, 2) Κατά το χρόνο της παραγωγής των ταινιών μοναδικός γνωστός τρόπος οικονομικής εκμετάλλευσής τους ήταν η δημόσια προβολή τους από τις κινηματογραφικές αίθουσες, ενώ ήταν άγνωστη ακόμη η δημόσια από τηλεοράσεως προβολή τους στο κοινό, 3) Κατά το μεταγενέστερο, όμως, και κρίσιμο εν προκειμένω διάστημα 1995 – 1999 ο τελευταίος αυτός τρόπος οικονομικής εκμεταλλεύσεως των ταινιών, δηλαδή η δημόσια από τηλεοράσεως προβολή τους στο κοινό είχε ήδη καθιερωθεί και τύχει ευρύτατης εφαρμογής, 4) Κατά το ίδιο διάστημα η εναγομένη, με τις παρατιθέμενες στην αγωγή συμβάσεις παροχής άδειας τηλεοπτικής αναμετάδοσης που συνήψε με τους αναφερόμενους και λειτουργούντες τότε στην ημεδαπή τηλεοπτικούς σταθμούς MEGA, ANTENNA, STAR, SKAI, EPT – 1 και EPT – 2 παρέσχε σε αυτούς την άδεια να μεταδώσουν τις επίδικες ταινίες τηλεοπτικώς στο κοινό αντί του συμφωνηθέντος και αναφερομένου στην αγωγή

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ανταλλάγματος, 5) Για τη νομιμότητα της εκμετάλλευσης αυτής δεν αρκούσε μόνη η συναίνεση της εναγομένης, ως παραγωγού των επίδικων ταινιών, αλλά χρειαζόταν και εκείνη του μουσικοσυνθέτη ως πνευματικού δημιουργού της μουσικής που έχει ενσωματωθεί και ακούγεται σε αυτές, την οποίαν (συναίνεση) αυτός δεν είχε δώσει στην εναγομένη όταν συνήπτε μαζί της την οικεία σύμβαση οπτικοακουστικής παραγωγής, γιατί ο τρόπος αυτός εκμετάλλευσης της μουσικής του δεν τότε ακόμη γνωστός, 6) Την έδωσε, όμως, μεταγενέστερα, μέσω της ενάγουσας, εταιρείας υπό την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ – ΑΕΠΠ Α.Ε», στην οποία, ως νομίμως συνεστημένο και λειτουργούντα οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, είχε αναθέσει κατά το κρίσιμο διάστημα 1995 – 1999 την αποκλειστική διαχείριση του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας του πάνω στο σύνολο του μουσικού ρεπερτορίου του, επομένως και των ενσωματωμένων στις επίδικες ταινίες μουσικών έργων του, με δυνατότητα να επιτρέπει, εκτός άλλων, και την από τηλεοράσεως προβολή τους, και η οποία (ενάγουσα), ασκώντας τα δικαιώματά του, παρέσχε στους πιο πάνω τηλεοπτικούς σταθμούς, κατά το ίδιο διάστημα, με συμβάσεις παροχής αδειας εκμεταλλεύσεως που συνήψε μαζί τους, την άδεια τηλεοπτικής αναμετάδοσής τους, 7) Ένας, επομένως, οικονομικά αυθύπαρκτος και αυτοτελής, τρόπος εκμετάλλευσης των πνευματικών δικαιωμάτων των διαδίκων πάνω στις επίδικες κινηματογραφικές ταινίες υπήρξε: η τηλεοπτική αναμετάδοσή τους από τους προαναφερόμενους τηλεοπτικούς σταθμούς και καθεμία διάδικος για τα δικά της δικαιώματα πάνω σε αυτές τους παρέσχε την σχετική άδεια και συμφώνησε την καταβολή ορισμένου ανταλλάγματος, η μεν εναγομένη για αυτά που απέκτησε από τους σκηνοθέτες – δημιουργούς των με τις οικείες συμβάσεις οπτικοακουστικής παραγωγής η δε ενάγουσα για τα ενσωματωμένα σε αυτές μουσικά έργα του μουσικοσυνθέτη - εντολέα της και 8) Εκτός από την τηλεοπτική αναμετάδοση ουδείς άλλος αυτοτελής και οικονομικά αυθύπαρκτος τρόπος εκμετάλλευσης του περιουσιακού δικαιώματος του εντολέα της ενάγουσας

πάνω στα ενσωματωμένα στις επίδικες ταινίες μουσικά έργα του υπήρξε

από την πλευρά της εναγομένης, για τον οποίον αυτή θα χρειαζόταν να λάβει ιδιαίτερη άδεια από την ενάγουσα και να συμφωνήσει ιδιαίτερη αμοιβή, και μάλιστα δι' εκμίσθωσης των υλικών φορέων τους προς τους πιο πάνω τηλεοπτικούς σταθμούς, και πάντως τέτοια εκμίσθωση, ως αυτοτελή και αυθύπαρκτη τρόπο εκμετάλλευσης, δεν συνιστά, κατά την έννοια του νόμου (κοινοτικού και ημεδαπού), η εκ μέρους της εναγομένης προς τους πιο πάνω τηλεοπτικούς σταθμούς παράδοση της χρήσης των υλικών φορέων των επίδικων ταινιών, γιατί δεν έγινε προς τον τελικό χρήστη, όπως ο νόμος απαιτεί, αλλά προς ενδιάμεσους χρήστες, τους τηλεοπτικούς σταθμούς, σε εκπλήρωση των οικείων μετ' αυτών συμβάσεων τηλεοπτικής αναμετάδοσης, για να μπορέσουν, δηλαδή, οι δικαιούχοι της εκμετάλλευσης πιο πάνω τηλεοπτικοί σταθμοί να τις αναμεταδώσουν στο κοινό. Επομένως, υπό τα εκτιθέμενα στην αγωγή περιστατικά, δεν στοιχειοθετείται αδικαιολόγητος πλουτισμός της εναγομένης, προερχόμενος από το περιουσιακό δικαίωμα του μουσικοσυνθέτη

πάνω στα μουσικά έργα του που έχουν ενσωματωθεί στις επίδικες κινηματογραφικές ταινίες, και εντεύθεν υποχρέωσή της να τον αποδώσει στην ενάγουσα κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 65 παρ. 3 του ν. 2123/1993 και 904 επ. του ΑΚ. Άρα, η υπό κρίση αγωγή, ως προς την επικουρική, από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, βάση της, είναι μη νόμιμη και απορριπτέα. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, επομένως, που με την εικαλούμενη απόφασή του έκρινε, αντιθέτως, νόμιμη την αγωγή ως προς τη βάση της αυτή και, ύστερα από ουσιαστική έρευνα, την δέχθηκε και κατ' ουσίαν και υποχρέωσε την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα, με τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, το ποσό των 33.045,84 ευρώ, νομιμοτόκως από της επιδόσεώς της, εσφαλμένα το νόμο, και ειδικότερα τις διατάξεις που αναφέρονται στις προηγούμενες σκέψεις, ερμήνευσε και εφάρμοσε, όπως βασιμώς, κατά τούτο, η εναγομένη, με τους υπό στοιχεία I και II λόγους της έφεσής της και τους πρώτο και δεύτερο πρόσθετους σε αυτήν λόγους, υποστηρίζει. Μετά ταύτα η έφεση και οι πρόσθετοι λόγοι πρέπει να γίνουν δεκτοί και κατ' ουσίαν, να εξαφανιστεί η εικαλούμενη υπ' αριθμόν 124/2008 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ως προς τη διάταξή της με την οποίαν έγινε

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

δεκτή η επικουρική, από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, βάση της αγωγής και η εναγομένη υποχρεώθηκε να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 33.045,84 ευρώ, και ως προς τη διάταξή της για τη δικαστική δαπάνη, να κρατηθεί η υπόθεση από το παρόν Δικαστήριο και να διαστέι κατ' ουσίαν, να απορριφθεί η υπό κρίση αγωγή ως προς την επικουρική, από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, βάση της και να συμφηριστει η δικαστική δαπάνη αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας εξ ολοκλήρου μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρα 179 και 183 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Συνεκδικάζει: α) την από 27.2.2008 υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 2128/2008 έφεση της εταιρείας υπό την επωνυμία

, β) τους από 20.12.2012 υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 856/2012 πρόσθετους λόγους εφέσεως της ίδιας εταιρείας, και γ) την από 7.9.2012 υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 594/2012 αντέφεση της εταιρείας υπό την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ – ΑΕΠΙ Α.Ε», κατά της υπ' αριθμόν 124/2008 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Απορρίπτει τύποις την από 7.9.2012 υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 594/2012 αντέφεση.

Καταδικάζει την αντεκαλούσα στη δικαστική δαπάνη της αντεφεσιβλήτου για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, την οποίαν καθορίζει στο ποσό των χιλίων εκατό (1.100) ευρώ.

Δέχεται τύποις και κατ' ουσίαν την έφεση και τους πρόσθετους λόγους

Εξαφανίζει την επικαλουμένη υπ' αριθμόν 124/2008 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών: α) ως προς τη διάταξή της με την οποίαν έγινε δεκτή η επικουρική, από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, βάση της

αγωγής και η εναγομένη υποχρεώθηκε να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 33.045,84 ευρώ νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής, και β) ως προς τη διάταξή της για τη δικαστική δαπάνη.

Κρατεί και δικάζει την υπόθεση κατ' ουσίαν.

Απορρίπτει την υπό κρίση από 10.10.2005 υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως 195343/11561/2006 αγωγή, ως προς την επικουρική, από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, βάση της.

Συμφηφίζει τη δικαστική δαπάνη αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας εξ ολοκλήρου μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα την 11 Απριλίου 2013 και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του την 16 Μαΐου 2013, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

